

83

8. okt.

Útaf þessu skal ráðuneytið taka fram það, sem hjer segir:

Fjelagið er hlutafjelag og er því samkvæmt 61. gr. 2. mgr. hlutafjelagaganna nr. 77, 27. júní 1921, ekki tilkynningarskylt til firmaskrár heldur til hlutafjelagaskrár, þar sem heimili þess er, sbr. 11. gr. hlutafjelagaganna. Heimili fjelagsins er í Reykjavík og hefir það verið tilkynnt hjer. Á Siglufirði væri það því aðeins tilkynningarskylt til hlutafjelagaskrár, að það hefði þar útibú, sbr. 13. gr. hlutafjelagaganna, enda byggði þjer álit yðar á því, að svo sje. Í tilkynningu fjelagsins hjer er ekki getið um neitt útibú og hefði þó átt að tilkynna það hjer samkvæmt 12. gr. 2. tölul. hlutafjelagaganna. Spurningin er, hvort starfsemi fjelagsins á Siglufirði er þess eðlis, að hana beri að telja útibú. Hlutafjelagalögin skilgreina að vísu hvergi hugtakið „útibú“, en af 12. gr. þeirra virðist mega ráða nokkuð um það, hvað þau eiga við, er þau tala um útibú. Segir þar, að tilkynna eigi „hverjir stýri útibú og skuldbindi fjelagið vegna þess.“ Hjer má og samkvæmt 18. gr. hlutafjelagaganna hafa hliðsjón af 16. gr. firmalaga nr. 42, 13. nóv. 1903, þar sem það er talið útibú, „þegar atvinnudeild er sett á fót undir sjerstakri stjórn.“ Útibú virðist því aðeins vera þar, sem um sjerstaka atvinnudeild er að ræða og sjerstaða hennar virðist eiga að lýsa sjer í því, að hún standi undir sjerstakri stjórn. Starfsemi tjeðs fjelags á Siglufirði virðist ekki munu vera þannig varið. Það virðist varla munu hægt að kalla hana sjerstaða atvinnudeild og hún mun, að því er ráðuneytið frekast veit, ekki standa undir sjerstakri stjórn, því skuldbindingar, sem af henni stafa, munu stofnaðar með sama hætti og af sömu mönnum og aðrar skuldbindingar fjelagsins.

Samkvæmt því, sem að framan er sagt, virðist ráðuneytinu ekki vera um eiginlegt útibú að ræða á Siglufirði frá tjeðu fjelagi og virðist því verða að líta svo á, að það sje hvorki tilkynningarskylt til firmaskrár nje hlutafjelagaskrár þar á staðnum.

84

15 okt.

Brjef atvinnu- og samgöngumálaráðuneytisins til sýslumannsins í Skagafjarðarsýslu, um aðgang dvalarsveitar að framfærslusveit á sjúkrahússvistarkostnaði þurfalings.

Oddviti Skefilsstaðahrepps hefir skotið til ráðuneytisins úrskurði yðar, herra sýslumaður, dags. 15. ág. þ. á., sem ákveður, að nefndur hreppur skuli endurgreiða Blönduóshreppi kr. 790,50, sem er sjúkrahússvistarkostnaður stúlunnar Þorleifar Baldvinsdóttur, er á framfærslurjett í Skefilsstaðahreppi. Telur oddvitinn úrskurðinn rangan að því leyti, sem hreppnum sje gert skylt að

endurgreiða allan tjeðan kostnað Blönduóshreppi í stað $\frac{2}{5}$ hluta samkv. lög-
um nr. 61/1921, 1. gr.

84
15. okt.

Útaf þessu skal það tekið fram, að nefnd lög raska í engu lögmæltum reglum um viðskifti sveitarstjórna. Dvalarsveit á aðgang að framfærslusveitinni fyrir allri þeirri upphæð, er greiða ber, en framfærslusveitarinnar er það aftur að sanna það með venjulegum skilríkjum fyrir stjórnarráðinu, hversu mikinn hluta greiða ber úr ríkissjóði og krefja greiðslu þeirrar upphæðar, enda er það ekki undantekningarlaus regla, að ríkissjóður eigi að bera $\frac{2}{5}$ kostnaðar, sbr. tilvitnaða lagagrein.

Hinn áfrýjaði úrskurður á því að standa óhaggaður. Þetta er yður hjermeð til vitundar gefið til frekari birtingar fyrir tjeðum oddvita.

*Brjef atvinnu- og samgöngumálaráðuneytisins, til sýslu-
mannsins í Ísafjarðarsýslu, um skyldu framfærslusveitar til að
endurgreiða dvalarsveit útlagðan flutningskostnað berklasjúklings*

85
6. nóv.

Hreppsnefnd Kirkjuhvammshrepps hefir skotið til ráðuneytisins úrskurði yðar, herra sýslumaður, dags. 23. okt. f. á., sem ákveður, að nefndur hreppur eigi ekki endurgjaldskröfu hjá Nauteyrarhreppi fyrir 120 kr. láni til Ásgeirs Hraundals — þá til heimilis í fyrnefndum hreppi en sveitlögum í síðarnefndum hreppi — 6. nóv. 1923, til þess að flytja konu hans berklaveika á Vífilsstaðahælið. Í skuldabryði fyrir láni þessu, sem veitt var eftir meðmælum hjeraðslæknis, skuldbindur maðurinn sig til að greiða skuld þessa að fullu innan $\frac{1}{2}$ árs en verði vanskil á greiðslu, segir hann, að telja megi upphæðina sem fátækrastryrk veittan sjer, og það gerði hreppsnefndin 10. maí 1924, og krafði síðan framfærslusveitina, er synjaði endurgreiðslu. Undir meðferð málsins síðar fjell oddviti dvalarsveitar þó rjettilega frá þeirri skoðun, að reglur fátækralaganna giltu um þessa kröfu og byggir þá kröfuna á lögum um berklavarnir, nr. 43, 27. júní 1921, en við það er að athuga, að hjer er ekki um kostnað að ræða, er risinn er af framkvæmdum valdboðs hins opinbera eins og 13. gr. laganna krefst til þess, að endurgjald til dvalarsveitar fáið frá sýslusjóði framfærslusveitar sjúklings. Það ber því að staðfesta niðurstöðu hins áfrýjaða úrskurðar og ennfremur að úrskurða: Ofannefndar 120 kr. ber ekki að endurgreiða að neinu leyti úr sýslusjóði Norður-Ísafjarðarsýslu. Þetta er yður hjermeð til vitundar gefið til frekari birtingar.